

SIYAH
BEYAZ

BIHRAT MAVITAN

Metal Tuvaller
Metal Canvases

05.01.2018 - 29.01.2018

Metal Tuvaller

MELİS GOLAR : ‘Metal Tuvaller’ sergisi materyale odaklı bir sergi ismi. Bana bu isim ‘‘Resmi yapılabilen her şeyin heykelinin de yapılabileceğini’’ söylediğiniz bir röportajınızı anımsatıyor. Serginin içeriğinden biraz bahseder misiniz?

BİHRAT MAVİTAN : Bir seferinde işlerimi arkada resim, önünde heykeli şeklinde sergilemişim. O sergide yaşadığım bir olay var ki o da şudur; bir hanımefendi son gün sergiden severek satın aldığı bir işi teslim almaya geldiğinde, ben de paket ederek teslim etmeye hazırlanırken (ki resmi paketlemiştim) tam heykeli de paketlerken ‘‘Ben sadece resmi aldım, heykeli fiyattan düşünüz’’ demişti. Ve ben bu serginin temasını anlamadığını, ikisinin birlikte bir iş olduğunu, ikisini ayıramayacağını söyleyip parasını iade ederek kendisini sevgiyle uğurlamışım. Zaten neyi ve neden aldığını bilmiyordu ve o işimin öyle bir evde olmaması gerekiyordu benim için. Bu olay aklıma heykelleri resimlemeyi getirdi. Daha kolay bir ilişki kurulur diye düşündüm. İsmi böylece konuldu serginin...

M.G. : Heykellerinizde deri, bronz, metal gibi soylu malzeme kullanıyorsunuz. Heykelde zaman, materyal ve mekana dair keşifleriniz nelerdir?

B.M. : Zaman ve mekana dair işler yapan (!) o kadar çok genç sanatçı var ki... Hatta ‘‘niçin video art?’’ diye sorulan bir taze heykелcinin (yeni mezun) cevap olarak ‘‘o iş daha kolay, ondan.’’ dediğini biliyoruz. O tür keşifleri gençlere bırakmak gerektiğini düşünüyorum. Herkes en iyi yapabildiği işi yapmalı diyorum.

M.G. : Döküm heykellerinizde ne tür bir teknik uyguluyorsunuz? Üretim pratiklerinizden bahseder misiniz?

B.M. : Döküm heykellerde Hititlerden beri aynı yöntem olan, mum kaybi yöntemi ile çalışıyorum. Objemi mum (döküm mumu, wax diye anılır) kullanarak ürettikten sonra bir çelik manşon içinde kalacak biçimde yerleştirip bir Japon harikası olan alçıyla kaplıyorum (alçının marifeti, su ile sertleşip fırınlandıktan sonra su ile çözülmesidir.) ve fırına koyuyorum. Bir gece boyunca fırında kalan bu manşonun içindeki mum akıp gittiği için kalan negatif boşluğa, sıvı bronz döküyoruz. (detaya girmeyeceğim) O sıvı bronz bu bulduğu boşluğa dolduğu için negatif boşluk pozitif bronz, yani mumun aynısı olarak çıkıyor karşımıza. Çok kolaymış gibi anlattım ama yapabilene aşk olsun. Dolayısıyla bir heykel eleştirilirken veya izlenirken bu durumdan biraz haberdar olunması gerekir diye düşünüyorum. Hiç döküm atölyesi sıcağı yaşamamış, eli ayağı yanmamış, orada terlememiş eleştirmenlerin işinin çok zor olduğunu düşünüyorum. Çünkü bu bilgiler olmadan kesilen ahkamlar en azından beni hiç ilgilendirmiyor. Artık bu yüzden sinirlenmiyorum bile... Bir de kum döküm tekniği var ki, onu da ben anlatmayayım. Meraklısı araştırıp bulsun derim

M.G. : Bir röportajınızda; ‘‘Yürümeyi yeni beceren bebelerin heykeli oyun parkı, kaydırak gibi bellemeleri ve ona tırmanmak için huysuzlanmaları benim için heykelin kullanılması demek oluyor.’’ demişsiniz. Heykelin insanla kurduğu ilişkiyi, kendi açınızdan biraz daha detaylandırabilir misiniz?

B.M. : Viyana’da bir müzede bir âmâ kişinin görevliden izin isteyip elle dokunarak parmak uçlarıyla gördüğünü soluksuz ve imrenerek izlemişim. Bir Picasso resmini koklamak, öpmek istediğimde alarmlar çalmıştı bir müzede.

Bebeler de dokunarak öğrendikleri birçok şey gibi heykelle de o ilişkiyi rahatça kurabilmeli ve anılarının arasına koyabilmelidir. Onun için kaide üzerindeki açık alan işlerimi pek sevmem. Çimin içinden çıkan toprakla bir hizada olan işler daha çok ilgimi çeker. Öyle uygulanması gerektiğini düşünüyorum.

M.G. : Bugün mekana özgü bir heykel yapmak isteseydiniz bu neresi için yapılmış ne tür bir eser olurdu?

B.M. : Ankara’nın en köklü galerisinin çatısına, sevgili dostum Faruk Sade’yi anlatan bir heykel ve o tabii ki siyah beyaz bir iş olurdu.

M.G. : Bir eserin bittiği anı tasvir edip tanımlayabilir misiniz?

B.M. : Başlamaktan daha zordur bir işin bitişine karar vermek. Bunu yapan kişiden başkası karar veremez. Bazen bir türlü bitmez. Bazen de başladıktan hemen sonra bittiğine sanatçının kendisi de inanmaz. Bir yaşlı adam bir müzede sergilenen bir resme kırmızı bir noktacı koyar iken görevli yakalar ve müdüre çıkarır. Müdür adamı tanır ‘‘Buyrun Mösyö Bonnard, kendi işinize bir noktacı eklerken görevli sizi bana getirdi. Nedir mesele? O noktayı niçin koydunuz?’’ deyince Bonnard: ‘‘Bitmemişti resim, şimdi artık bitti. On yıldır gelip o noktayı koymayı düşünüyordum’’ der.

M.G. : İzmir’de bulunan tekne omurgası biçiminde bir anıt çalışmanız var. Türkiye’de anıt heykellere nasıl bakıyorsunuz? Geliştirilmesi gereken yeni anlayışlar nelerdir? Sizin bu konuda önerileriniz var mı?

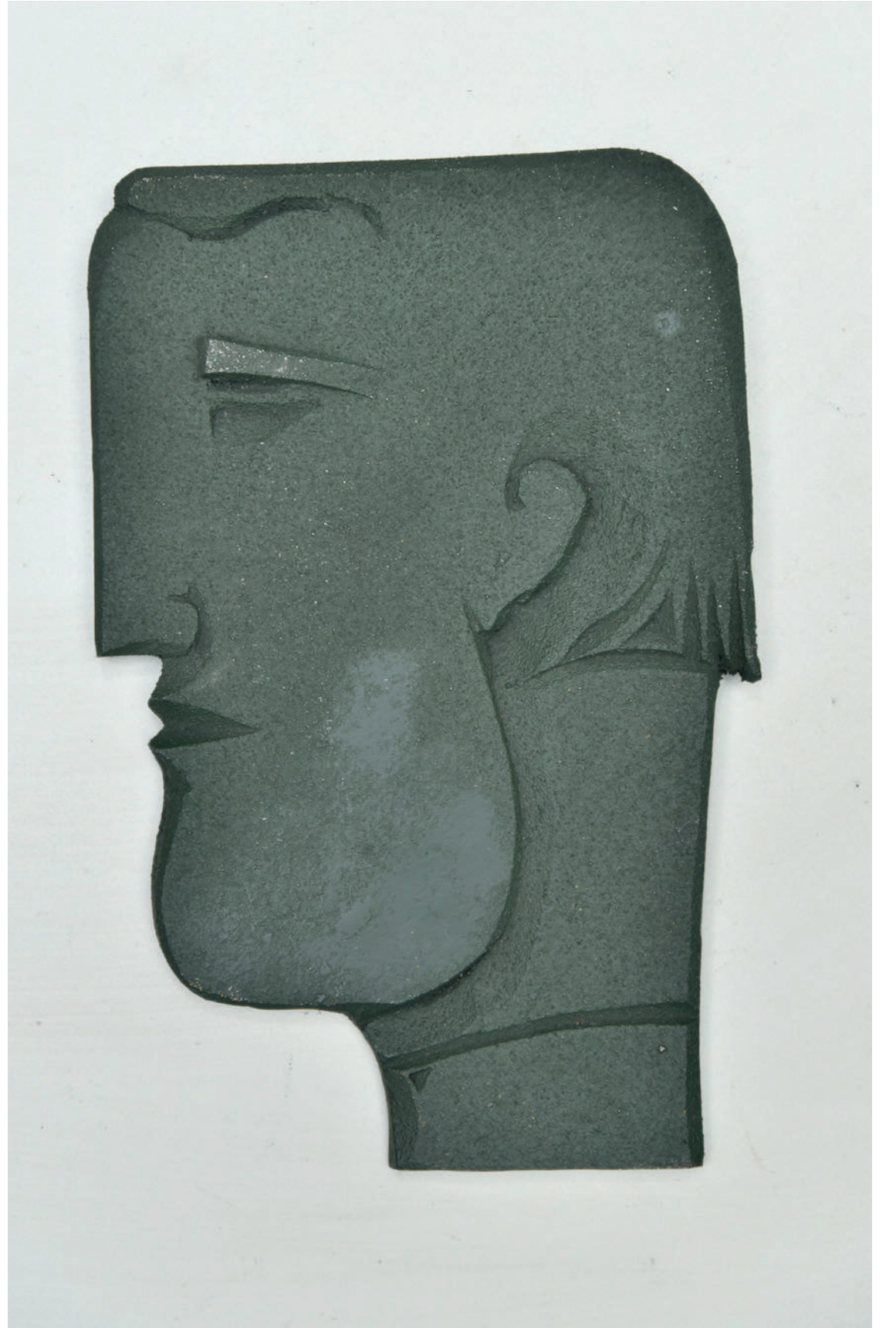
B.M. : Heykellerin yapımında yeni anlayış gerekmez yeni anlayış heykel yaptırarak gelmelidir. Örneğin, belediyelere... Heykele ihtiyaç duyulmalıdır. Arzulanmalıdır. Yeter ki kopya olmasın.

M.G. : Bir heykeltraşın mutlaka bilmesi, okuması, öğrenmesi ve takip etmesi gerekenler nelerdir?

B.M. : Bilmesi gerekenler arasında alet ve malzeme bilgisi, yeni malzemeler ve uygulamaları, dolayısıyla kimya, fizik, matematik, statik, geometri, kinetik, sosyoloji, pedagoji, mizah, edebiyat, tarih, coğrafya, birkaç farklı lisan, anatomi, bilgisayar, fotoğraf, şiir, kostüm tarihi, spor, politika ve en önemlisi dünya üstündeki olabildiğince yapılmış bütün heykellerden haberdar olmak var ki ne yapmayacağını ancak öylece görebilir.

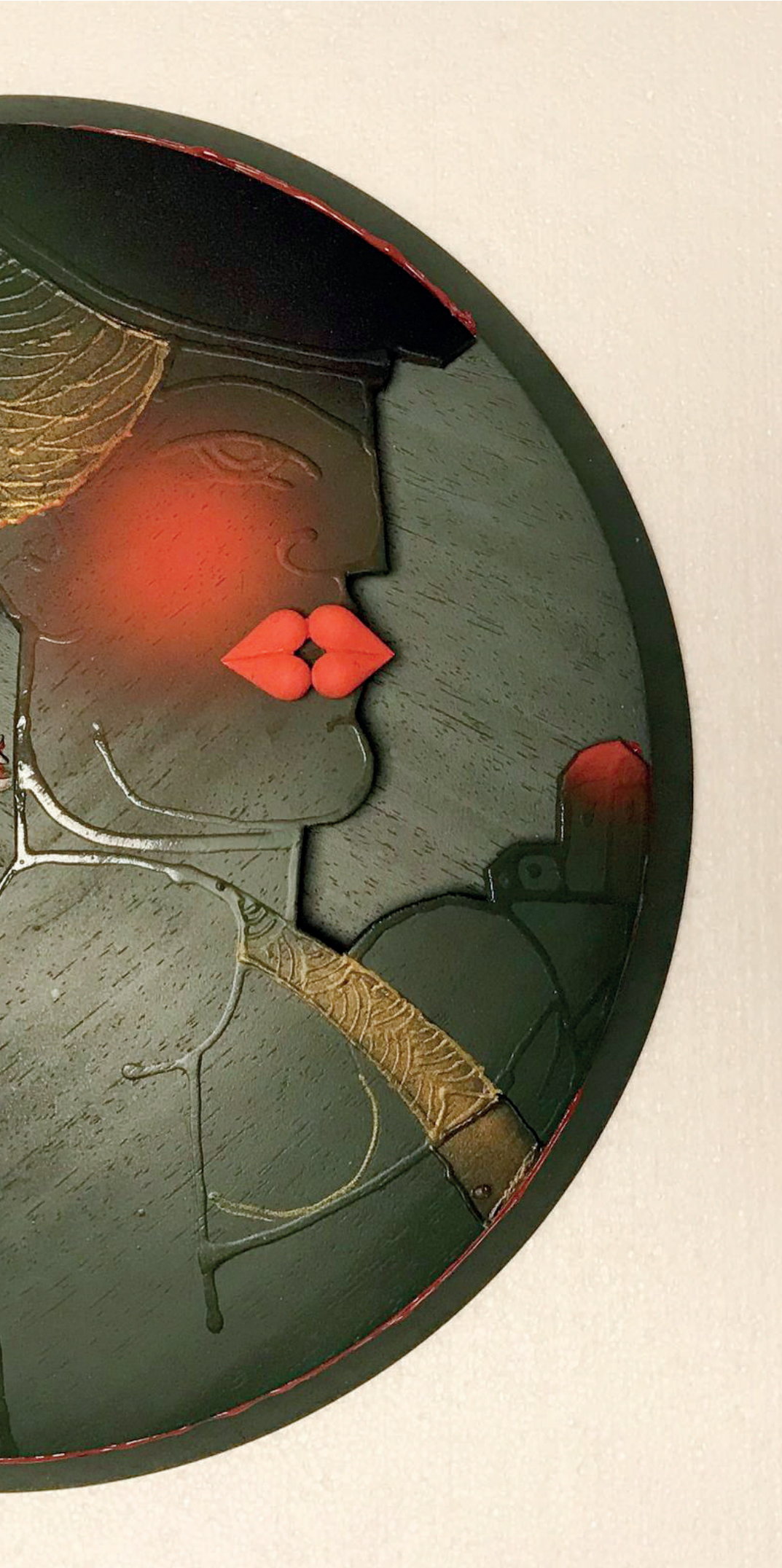
M.G. : Şu anda ülkemizde veya dünyada sanat ortamında tartışmalı olarak gördüğünüz veya sanat politikasında ilerleme olarak takip ettiğiniz olumlu/olumsuz bir karar veya olay var mı sizin için? Sizce bugün bahsedeceğimiz bu durumun yaşanmasının sebepleri nelerdir? Türkiye vereceğiniz örnek açısından nerede duruyor? Bizi düşünmeye itecek ne gibi konular vardır?

B.M. : Bildiğim bir karikatür vardır. Arjantin’de bir heykel atölyesi ve ortada bir diktatör gövdesi heykeli vardır ve raflarda binlerce büst. Heykелci duruma göre bir büstü çıkarır. Duruma göre bir büstü değiştirir, bu söylemden ne düşünebileceğimi de bu yazıyı okuyanlar çıkarsın derim. Sevgilerimle...

Metal Yorgunu, 2017
pik döküm, 23 x 15 cm

Kisstir Et, 2017
pik döküm, 30 x 15 cm

Metal Canvases

MELİS GOLAR : "Metal Canvases" has a title focusing on the material. The title reminds me of one of your quotes from an interview indicating "Anything that can be painted, can be sculpted as well. Everything that could be made as painting can be made as sculpture too". Can you mention a little about the content of the exhibition?

BİHRAT MAVİTAN : Once I exhibited my works in a way that paintings hung at the back along with their sculptures' standing in front. There is this incident I have had in that exhibition: on the last day of the exhibition, a lady came to collect the artwork that she bought fondly while I was packing of the sculpture it in order to deliver, (having already packed the painting) just as I came to finish the packing, she said "I only bought the painting, please deduct the sculpture from the price." Then I have returned her money and sent her off kindly indicating that she hadn't grasped the theme of the exhibition, that the two together were one piece and they are inseparable. After all, she didn't know what and why she has bought therefore I didn't need my work belonging to such kind of house. That incident brought the idea of painting the sculptures. This time, an easier connection could be made. That is how the exhibition was titled...

M.G. : You use noble materials such as leather, bronze and metal in your sculptures. What are your discoveries in sculpture on time, material and space?

B.M. : There are so many young artists producing works on time and space (!)... We even know when asked "why video art?", there is this young sculptor (newly graduate) who responded "It is easier, that's why". I believe that discoveries like that should be left to the young ones. I claim that everyone should do what they could do the best.

M.G. : What kind of technique do you use for your cast sculptures? Can you mention about your production practices?

B.M. : I make use of lost wax casting method which has stayed the same since the Hittites for my cast sculptures. After producing my object from wax, I place it inside a steel muff to cover it with a miraculous Japanese plaster (the merit of the plaster is that it dissolves in water even after it is stiffened in water and later kiln-dried) and then I place it into the furnace. I pour the liquid bronze to the negative space which stays from the wax that ran out from the muff in which stayed the furnace overnight. (I won't go into details) As that liquid bronze finds its way and fill into that space, the negative space becomes positive bronze, thereby in the same form of the wax. I explained as if it was easy but do it if you can. Therefore, I think that one should be aware of that while criticizing or examining a sculpture. I believe that it is surely challenging for the critics who have never been in a casting studio, who never burned their hands or worked that way. For the judgements that are asserted without having aware of these informations are not my concern at all. I am not even getting angry at these...

There is also this sand casting technique, which I won't go into details, should be looked into by those who are interested.

M.G. : In one of your interviews; you said "To me a sculpture is being used when toddlers that just has started walking, whining to climb on it and suppose it as a playground." Could you please explain detail the relationship established with human from your point of view?

B.M. : In a museum in Vienna, I witnessed in great awe and envy, a blind person

asking permission then touching and feeling the artworks with his/her fingertips. Once the alarms had gone off when I tried to smell and kiss a Picasso painting in a museum. Similar with many things toddlers learn by touching, they should be able to make that connection with the sculpture easily and place them in their memories. It is for that reason I don't really like my open-air works placed on pedestals. The artworks that are on the same level with the earth coming out of the grass interest me more. I believe that it should be applied in that way.

M.G. : If you were to do a site-specific sculpture today, what kind of a work would that be and for which place would you have produced it?

B.M. : It would have been on the roof of the most established art gallery of Ankara, a sculpture made in black and white for sure, depicting my beloved friend Faruk Sade.

M.G. : Could you describe and define the moment of a completion of an artwork?

B.M. : It is harder to decide finale of a work than to start it. No one but the maker could decide on that. Sometimes it never ends. Sometimes the artist himself/herself too can not believe that it is over right after starting. An old man is caught and turned over to the director while he is placing a small red dot on a painting in a museum. When the director recognizes the man, he asks: "Come Monsieur Bonnard, the attendant has brought you in while adding a small dot to your own artwork. What is the matter? Why would you put that dot?" Bonnard answers: "The painting wasn't completed, now it is over: I was thinking of putting that dot for ten years."

M.G. : You have a monument in İzmir shaped as boat's spine. How do you see the memorial sculptures in Turkey? What are the new understandings that need to be developed? Do you have any suggestions for that?

B.M. : There is no need for new understandings for the making of sculptures, new understandings should come to those who will have sculptures made. For example, to municipalities... Sculpture should be needed. Desired. As long as it isn't a copy.

M.G. : What are the things that a sculptor should know, read, learn or follow?

B.M. : Among the things to be known; tool and material knowledge, new materials and their applications and therefore chemistry, physics, mathematics, statics, geometry, kinetics, sociology, pedagogy, humor, literature, history, geography, multiple languages, anatomy, computer, photography, poetry, costume history, sports, politics and most importantly to be aware of the sculptures made in the world as much as they can so that they could know what not to do.

M.G. : Are there any developments both in our country or from around the world, that you feel as controversial as negative or one that you find as an improvement, as positive, in terms of art politics? Why do you think that these situations transpiring in these days? Where does Turkey stand in terms of your example?

B.M. : There is a caricature that I know. There is this sculpture studio in Argentine and there in the middle stands a sculpture of a dictator's torso with millions of busts on the shelves. The sculptor brings out a bust depending on the situation, changes the bust accordingly, I would like the readers to infer from this narration. Warm regards...

Kikladlı Kadın, 2017
pik döküm, 13 x 18 cm

GELECEK SERGİ *UPCOMING EXHIBITION*

ARDAN ÖZMENOĞLU

Adını Sen Koy
You Name It

02.02.2018 - 26.02.2018

siyah beyaz sanat galerisi www.galerisiyahbeyaz.com galerisiyahbeyaz@gmail.com

ankara Kavaklıdere sok. 3/1-2 Şili Meydanı Kavaklıdere t 0312 467 7234

tasarım *design*: sera sade röportaj *interview*: melis golar